

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 63

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

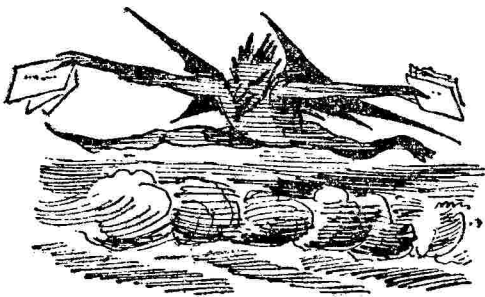
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομῆς διὰ τὸ Ἑξαμηνίον Ἀρχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος Διεθύνσεις τῆς ἑφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΑ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 28 Μαρτίου 1876.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν κυρίων προμηθευτῶν τοῦ ἀσμοδαϊκοῦ «Κιβωτίου» ὅτι τοὺς κ. κ. Πεβρωτῆν καὶ Πύργαν νομίζομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξηντηλημένους, καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀνωνύμους ἡμῶν συνεργάτας νὰ παύσωσι τὰς καθ' αὐτῶν ἐπιθέσεις, ἐνθυμούμενοι τὸν μακαρίτην Ἀργυράμον καὶ τὸ λατινικὸν ῥητὸν «*Natura diverso gaudet.*»

Τῷ κ. Δημάρχῳ Ἀθηναίων.

Ὁ ἀξιότιμος κ. Δήμαρχος ἐκφράζει πρὸς ἡμᾶς τὴν εὐγνωμοσύνην του «διότι ἐπικρίνοντες ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν, φέρομεν αὐτὸν εἰς θέσει νὰ φωτίξῃ τὸ κοινὸν καὶ νὰ ἀποκροῇ τὴν διαστροφὴν.»

Μετὰ τοιοῦτον προοίμιον ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν διὰ τῆς ἀκολούθου ἀποκαλύψεως: «Οἱ ἀξιούντες νὰ βρέχεται ἡ πόλις ἐν ὥρᾳ θέρου καὶ ξηρασίας ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ μεταβληθῇ ἡ μαστίζουσα τὴν Ἀττικὴν ἀνομβρία.»

Δὲν εἴμεθα σχολαστικοί· κάλλιστα δὲ γνωρίζομεν ὅτι ἄδικος καὶ ὑπερβολικὴ ἀξίωσις ἤθελεν εἶναι ν' ἀπαιτῶμεν παρὰ δημάρχου νὰ γνωρίζῃ τὴν γλώσσάν του, ἐν τόπῳ ὅπου ἀντηχοῦσιν ἀπὸ ἑδρας Πανεπιστημίου αἱ ἀπόλυτοι ἐνομαστικαὶ τοῦ Πύργου καὶ τοῦ Τζιθανοπούλου. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, οὐδὲ τῶν δημάρχων ἐξαιρουμένων, πρέπει ὁμιλῶν ἢ γράφων νὰ ἐκφράξῃ ἀνδριόθως τοῦλάχιστον καταληπτῶς τί θέλει νὰ εἴπῃ, ἔστω καὶ ἀρβυλίτικα, ἀν δὲν ἤξεύρῃ ἑλληνικά. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐπονοκεφαλίσσαμεν, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπολύτως ἀδύνατον ὑπῆρξεν εἰς ἡμᾶς νὰ καταλάβωμεν τί ἐννοεῖ ὁ ἀξιότιμος κ. Κυριακὴς, λέγων ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ ἡ ἀνομβρία.

Ἀναγκαζόμενοι νὰ καταφύγωμεν εἰς εἰκασίας, ὑποθέτομεν ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς ἀνομβρίας, μεταφραζομένη εἰς κοινὴν γλώσσαν, σημαίνει ὅτι ἐν Ἀθήναις βρέχει σπανίως, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπάρχει ὕδωρ ἰκανὸν διὰ νὰ βρέχωνται οἱ δρόμοι. Ἡ δὲ προσθήκη τῶν λέξεων ἐν ὥρᾳ θέρου καὶ ξηρασίας, ἀν δὲν εἶναι φοβερὰ εἰρωνεία, πρέπει εἰς ἅπαντος νὰ θεωρηθῇ ὡς πλεονασμὸς, διότι οὐδεὶς, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀπήτησε ποτὲ παρὰ τοῦ κ. Δημάρχου νὰ ποτίξῃ τοὺς δρόμους ἐν ὥρᾳ χιόνος ἢ βροχῆς.

Ἄλλ' ἐν πάλιν παραδεχθῶμεν τὴν ἔλλειψιν ὕδατος ὡς πραγματικὴν, τότε τὸν ἡμέτερον Δήμαρχον ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν, διατί, ἀφοῦ τοῦτο σπανίζει, γίνεται τοιαύτη ἀνάγκουτος καὶ πρωτοφανὴς αὐτοῦ σπατάλη; Εἰς πάντα τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀν καὶ δὲν μαστίζονται ὑπὸ τῆς ἀνομβρίας, τὸ ὕδωρ χρησιμεύει ὡς ἀπλοῦν

βοηθητικόν τῆς σκούπας πρὸς κατάπτωσιν τοῦ εὐλίγιστου κονιορτοῦ, ὅστις ἀπομένει ἀφοῦ σκουπισθῶσιν οἱ δρόμοι καὶ ἀποκομισθῇ ἡ κόνις. Παρ' ἡμῖν ἀπ' ἐναντίας, ἐνῶ ὁ κ. Δήμαρχος ἐδύρεται ὡς ἀδυνατῶν νὰ μεταβάλη τὴν ἀγομβρία, ἡ ἀποστολὴ τοῦ πολυτίμου ὕδατος συνίσταται εἰς τὸ νὰ ζυμόνεται δι' αὐτοῦ ὁ κονιορτὸς εἰς τοὺς λάκκους τῶν ἐδῶν, ὡς ἄλευρος ἐντὸς σκάφης, πρὸς κατασκευὴν μάζης βορβοῦρου, τὴν ὁποῖαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ οἱ τροχοὶ τῶν ἀμαξῶν μεταβάλλουσιν ἐν ἀκαρεῖ εἰς ἄλευρον, ἀπαιτοῦντα μετ' ἐλίγον καὶ ἄλλο ὕδωρ, ἵνα μεταβληθῇ πάλιν εἰς βορβορώδη ζύμην. Ἐν ἄλλοις λόγοις εἰς τὰ μέρη ὅπου ἀφθονεῖ τὸ ὕδωρ γίνεται χρῆσις μόνον αὐτοῦ, παρ' ἡμῖν δὲ, ὅπου σπανίζει, φοβερὰ κατὰ χρῆσις, καὶ ἀνήκουστος οἰκονομία σαρώθρων καὶ ἄδοκαθαριστῶν, ἐξ ἧς ὁ κονιορτὸς, αἱ νεκρὰ γαλαῖ, αἱ λευκοφυλοὶ πεῦκαι καὶ αἱ σκοτεινὰ φράσεις τοῦ κ. Δημάρχου περὶ μεταβολῆς τῆς ἀγομβρίας.

Ὁ διστάζων περὶ τούτου δύναται προχείρως νὰ πεισθῇ ῥίπτων τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἢ νὰ ἰδοὶ οἰκονομία σαρώθρων μετέβαλεν εἰς τέλειον ἀνεμοδείκτην. Ὅσακις φυσᾷ ἐκ δυσμῶν, τὰ ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ῥιπτόμενα ῥυπαρὰ χαρτῖα συσσωρεύονται εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ἀντικρῶ οἰκιῶν, ἀπὸ τῆς τοῦ κ. Νοταρᾶ μέχρι τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, ὅσακις δὲ ἐξ Ἀνατολῶν, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιν, ὑποδεικνύοντα οὕτω ἀκριβῶς εἰς τὸν διαβάτην τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰς μεταβολὰς τοῦ ἀνέμου.

Ἴσως ταῦτα φανῶσιν εἰς τὸν ἡμέτερον Δήμαρχον μικρολογίαι. Ἡμεῖς ὅμως λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτὸν ἂν γνωρίζῃ εἰς τίνος σπουδαίου ζητήματος τὴν λύσιν ἀσχολεῖται σήμερον ὁ Βίσμαρκ; Ὁ πολὺς ἀνὴρ μελετᾷ περὶ ὑδάτων καὶ δένδρων καὶ τῆς ἐπιβροχῆς τούτων ἐπὶ τῆς εὐεξίας τῶν φορολογουμένων. Οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀνάξιον τῆς μερίμνης καὶ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Παναγῆ Κυριακοῦ εἶναι νὰ φροντίσῃ κάκεῖνος περὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πευκῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων.

Περιοριζόμενοι σήμερον εἰς μόνους τὰς καταχρήσεις ὅσαι συμβαίνουσι περὶ τὸν τρόπον τοῦ ποτίσματος τῶν ὁδῶν, οὐδὲν λέγομεν περὶ ἐτέρων φημιζομένων καταχρήσεων περὶ τὴν ἀπονομήν τῶν ὑδάτων, ἐλπίζοντες ὅτι καὶ ὁ κ. Δήμαρχος θέλει παραιτήσῃ τὴν ὅλως πρωτότυπον ἰδέαν περὶ τοῦ ἀδυνατοῦ νὰ μεταβληθῇ ἡ ἀγομβρία.

«ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ».

Χάριν ποικιλίας καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν ἀναγνωστῶν τινῶν, παραπονουμένων ὅτι ὁ «Ἀσμοδαῖος» φυλαργυρεῖται ἐνίοτε τὸ ἄλας, παραθέτομεν σήμερον δύο ὅλως νέας καὶ πρωτότυπους εὐφυολογίας ἐκ τοῦ Figaro τῆς 28 Μαρτίου 1876.

Εὐφῶτα. Α'.

«Ἰδιοκτῆτης ἔχων πρὸς πώλησιν ἐξοχικὴν οἰκίαν δώδεκα λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων, ἵνα ἀπαλλάξῃ τοὺς «ὑποψηφίους ἀγοραστὰς ἀπὸ τοῦ κόπου νὰ τὴν ἐπίσκε φθῶσιν, ἐπαρουσίαζεν αὐτοῖς ὡς δείγμα λίθον ἐκ τῆς «οἰκίας ταύτης».

Εὐφῶτα. Β'.

«Κατὰ ζῴηράν συζήτησιν ἐν τῷ καφενεῷ τῆς Βουλῆς ὁ κ. Cherpin, ἀπειληθεὶς διὰ βάρβδου ὑπὸ τινος τῶν «συναδέλφων του βουλευτῶν εἶπεν αὐτῷ «Κτύπησον μὲν «ἄκουσον δέ».

Τοιαύτας πρωτοτυπίας, ὅσον καὶ ἂν εὐρεθῇ εἰς τὰ στενὰ, οὐδέποτε θέλει παραθέσει εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ ὁ «Ἀσμοδαῖος», ἐνθυμούμενος ὅτι ἐν Ἑλλάδι καρποφορεῖ ἡ λεμονέα.

* *

Ἴσως παρατηρήσωσιν τινες ὅτι εἰς τὰς ἀνωτέρω καὶ τὰς τοιαύτας ἀναλατίας περιπίπτει ὁ Figaro διότι ἐκδίδεται καθ' ἡμέραν. Ναί, ἀλλ' ἔχει καὶ τεσσαράκοντα συντάκτας πίνοντας καμπανίτην, ἐνῶ ἐνταῦθα οὐδὲ διὰ ἓνα παρέχει ἡμῖν τὸ εὐγενὲς κοινὸν ἀρκούντα ῥητινίτην.

* *

Πολλάκις ὁ «Ἀσμοδαῖος», ἀφοῦ ἀκροασθῇ μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας εὐφυᾶ τινὰ ἐπίκρισιν τοῦ περιεχομένου τοῦ φύλλου του, εὕρισκει τὸν ἑαυτὸν του ἐπίσης κουτὸν ὅσον τὸν ἔμπορον ἐκεῖνον τὸν πέμψαντα παγοπέδιλα εἰς Βρασιλίαν.

* *

Αἱ πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ὠραῖαι ἀκακίαι ἐξηράνθησαν ἤδη ὀλοτελῶς δι' ἔλλειψιν ἐγκαίρου ποτίσματος. Βλέποντες δὲ σήμερον ποτιζομένους τοὺς ξηροὺς αὐτῶν σκελετοὺς, παρομοιάζομεν τὰς παρεχομένας ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου κατόπιν ἐορτῆς σταγόνας ταύτας ὕδατος πρὸς τὰ δάκρυα, ἅτινα χύνει ὁ κροκόδειλος ἐπὶ τοῦ πτώματος τῶν θυμάτων του.

* *

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς θεολογίας Ν. Δαμαλᾶς ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ νεγρεποντείου διαγωνίσματος, ἐλέγχων ὡς περιττολογίαν περικοπὴν τινὰ τῆς ὑποβληθείσης πραγματείας ἐπιλέγει «Οὐδεὶς ποτε ἠμφισβήτησεν ὅτι αἱ γυ-